

Súd: Okresný súd Brezno
Spisová značka: 5C/54/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6312202600
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Hýseková
ECLI: ECLI:SK:OSBR:2015:6312202600.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Brezno, sudkyňou JUDr. Annou Hýsekovou, v právnej veci navrhovateľa L. U., nar. XX. XX. XXXX, bytom U., K. XXX zast. Petrom Fischerom, advokátom, Banská Bystrica, Horná 30 proti odporcovi Slovenská republika zast. Generálnou prokuratúrou SR, Bratislava - Staré Mesto, Štúrova 2, IČO: 00 166 481 o zaplatenie 1 674,96 Eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi sumu 1 624,92 Eur spolu s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1 624,92 Eur od 05. 10. 2011 do zaplatenia, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

II. V prevyšujúcej časti súd návrh z a m i e t a.

III. O trovách konania b u d e rozhodnuté do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa podaným návrhom domáha náhrady škody, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s obhajobou v trestnom konaní, v ktorom bol právoplatne oslobodený spod obžaloby. Táto škoda mu mala vzniknúť vo výške 187,41 Eur ako znalečné, vo výške 486,32 Eur používaním osobného motorového vozidla v súvislosti s dopravou na miesto konania jednotlivých úkonov priamo súvisiacich s obhajobou a trovy obhajoby vo výške 1 001,21 Eur. Tohto nároku sa domáhal z dôvodu, že uznesením Ministerstva vnútra SR, Úrad inšpekčnej služby Policajného zboru, ČVS: UIS-21/IOS-SV-2007 zo dňa 08. 03. 2007 mu bolo vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Podľa jeho vyjadrenia toto rozhodnutie je nezákonným rozhodnutím, na základe ktorého mu vznikla škoda. Proti tomuto nezákonnému rozhodnutiu podal sťažnosť, ktorá bola miestne a vecne príslušnou prokuratúrou zamietnutá. Rozsudkom Vojenského obvodového súdu Banská Bystrica sp. zn. 3T/28/2007 zo dňa 19. 06. 2008 bol podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodený a uznesením Vyššieho vojenského súdu Trenčín sp. zn. 5To/25/2008 zo dňa 21. 10. 2008 bolo odvolanie prokurátora proti oslobodzujúcemu rozsudku ako nedôvodné zamietnuté.

Nárok na náhradu škody si navrhovateľ uplatnil písomnou žiadosťou zo dňa 01. 04. 2011. Ministerstvo spravodlivosti SR obdržalo jeho žiadosť dňa 04. 04. 2011 a následne jeho žiadosť postúpilo Ministerstvu vnútra SR, čo dali navrhovateľovi na vedomie prípisom č. 18370/2011-151 zo dňa 08. 04. 2011. Ministerstvo vnútra SR na túto žiadosť nijakým spôsobom nereagovalo.

Okrem istiny žiadal navrhovateľ priznať aj úrok z omeškania, a to k prvému dňu omeškania s plnením tej - ktorej peňažnej čiastky.

Navrhovateľ označil ako odporcu v konaní v rade 1) v konaní Slovenskú republiku - Ministerstvo spravodlivosti SR, v rade 2) Slovenskú republiku - Ministerstvo vnútra SR a v rade 3) Slovenskú republiku - Generálnu prokuratúru SR.

Vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom č.k. 5C/54/2012-162 zo dňa 25. 03. 2014, keď odporcu v rade 2) Slovenskú republiku - Ministerstvo vnútra SR súd zaviazal na zaplatenie sumy 1 134,74 Eur s 9 % úrokom z omeškania ročne od 06. 04. 2011 do zaplatenia a trovy konania, v prevyšujúcej časti návrh zamietol a zamietol návrh aj voči odporcom v 1) a 3) rade. Proti tomuto rozsudku podal odporca v rade 2) odvolanie a Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k.16Co/686/2014-198 zo dňa 29. 04. 2015 zrušil rozhodnutie okresného súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že okresný súd použil a nesprávne vyložil právnu úpravu zákona č. 514/2003 Z. z., účinnú do 31. 12. 2012. Navrhovateľ v návrhu označil ako orgán konajúci za Slovenskú republiku tri subjekty, a to Ministerstvo spravodlivosti SR, Ministerstvo vnútra SR a Generálnu prokuratúru SR, s ktorými okresný súd konal až do vydania konečného rozhodnutia, hoci správne mal konať iba s jedným z označených účastníkov. Skutočnosť potrebné pre určenie vecnej pasívnej legitímácie mal povinnosť zisťovať z úradnej moci. Z doterajšieho konania vyplýva, že navrhovateľ preukázal, že bol v trestnom konaní oslobodený spod obžaloby, ktorá mu kládla za vinu prečin ublíženia na zdraví. Nebolo sporné, že navrhovateľovi bolo vznesené obvinenie, že proti vzneseniu obvinenia podal sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, ktorá bola príslušným orgánom prípravného trestného konania (vojenskou prokuratúrou) zamietnutá, a že následne tento procesne príslušný orgán trestného konania podal na súde proti navrhovateľovi obžalobu. Nebolo pochyb o tom, že oslobodzujúci rozsudok súdu má povahu rozhodnutia príslušného orgánu, ktorým boli zrušené nezákonné rozhodnutia (uznesenia o vznesení obvinenia a obžaloba) vydané v trestnom konaní vedenom proti navrhovateľovi (§ 6 ods. 1). Je teda zrejme, že zistený skutkový stav umožňuje súdu určiť príslušný orgán štátu a konať len s tým z označených odporcov, ktorému svedčí zodpovednosť podľa § 4 ods. 1 zákona v znení platnom v čase vydania rozhodnutia, t. j. od 01. 01. 2013. Navrhovateľ si ako náhradu škody uplatnil trovy a hotové výdavky spojené s trestným konaním. Vzhľadom na účel právnej úpravy zákona č. 514/2003 Z.z. okresný súd nemal dôvod považovať úhradu trov znalca navrhovateľom za bezdôvodné obohatenie, lebo ide o trovy, ktoré sa týkali konania, o ktorých bolo rozhodnuté v trestnom konaní. Okresný súd presvedčivo neodôvodnil, prečo navrhovateľovi, ktorý potrebné skutočnosti preukázal, nepriznal cestovné náhrady uplatnené podľa zák. č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách a pri určení začiatku omeškania nesprávne určil začiatok omeškania. V ďalšom konaní mal okresný súd určiť, ktorý z označených odporcov je vecne legitimovaným orgánom štátu, mal o tom oboznámiť označených odporcov aj navrhovateľa a ďalej konať iba s tým odporcom, ktorému svedčí pasívna legitímácia podľa § 4 ods. 1 zákona v znení platnom od 01. 01. 2013 a znovu rozhodnúť o nárokoch, ktoré navrhovateľ uplatnil ako trovy trestného konania a hotové výdavky.

Okresný súd preto oznámil navrhovateľovi a označeným odporcom, že bude ďalej pokračovať v konaní s odporcom označeným ako Slovenská republika zast. Generálnou prokuratúrou SR.

Odporca namietol svoju pasívnu legitímáciu, pretože nie je orgánom oprávneným konať v mene štátu. Okresný súd nemal podľa jeho názoru určiť za odporcu Slovenskú republiku zast. Generálnou prokuratúrou SR, aj keď tým rešpektoval názor odvolacieho súdu. Samotný návrh je voči nemu predčasne podaný, pretože žiadosť o predbežné prerokovanie nároku mu nebola nikdy doručená a úroky z omeškania by bolo možné priznať najskôr od oznámenia, že nárok nebude uspokojený resp. po uplynutí šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku.

Súd vykonal dokazovanie prednesom právneho zástupcu navrhovateľa, výsluchom odporcu, listinnými dokladmi nachádzajúcimi sa v spise tunajšieho súdu sp.zn. 5C/54/2012 a v pripojenom trestnom spise sp.zn. 3T/28/2007.

Podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v znení účinnom od 01. 01. 2013 (ďalej len "zákon"), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu, škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci, škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

Podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

Podľa § 4 ods. 3 zákona, ak bol nárok na náhradu škody uplatnený na orgáne, ktorý nie je príslušný vo veci konať podľa odsekov 1 a 2, je tento orgán povinný bezodkladne postúpiť žiadosť (§ 15) príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa. Účinky uplatnenia nároku zostávajú zachované.

Podľa § 5 ods. 1 zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 zákona, právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 15 ods. 1 zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 15 ods. 2 zákona, ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Podľa § 16 ods. 4 zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 17 ods. 1 zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 18 ods. 1, náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody

alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 18 ods. 3 zákona, účasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Podľa § 25 ods. 1 zákona, ak § 26 neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú Občianskym zákonníkom.

Z vykonaného dokazovania považoval súd za preukázané, že uznesením MV SR, Úradu inšpekčnej služby PZ, Inšpekčný odbor Stred pod ČVS: UIS-21/IOS-SV-2007 zo dňa 23. 02. 2007 poverený príslušník Policajného zboru začal trestné stíhanie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Uznesením ČVS:UIS-21/IOS-SV-2007 zo dňa 08. 03. 2007 bolo navrhovateľovi vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ sťažnosť, ktorá bola uznesením OPv 76/07-9 zo dňa 28. 03. 2007 zamietnutá ako nedôvodná. Dňa 19. 05. 2007 navrhovateľ splnomocnil advokáta Petra Fischera na jeho zastupovanie v danom trestnom konaní. Dňa 07. 06. 2007 bola na Vojenský obvodový súd Banská Bystrica doručená obžaloba na navrhovateľa pre prečin ublíženia na zdraví. Rozsudkom Vojenského obvodového súdu Banská Bystrica č.k. 3T/28/2007-143 zo dňa 09. 11. 2007 bol navrhovateľ spod obžaloby oslobodený. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prokurátor. Vyšší vojenský súd v Trenčíne uznesením č.k. 5To/2/2008-171 zo dňa 13. 02. 2008 zrušil predmetný rozsudok a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby vec znovu prejednal a rozhodol. Rozsudkom Vojenského obvodového súdu Banská Bystrica, č.k. 3T/28/2007-210 zo dňa 19.06.2008 bol navrhovateľ opätovne oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný. Proti tomuto rozsudku opätovne podal odvolanie prokurátor, ktoré bolo uznesením Vyššieho vojenského súdu v Trenčíne č.k. 5To/25/2008-230 zo dňa 21. 10. 2008 zamietnuté, pretože nebolo dôvodné. Rozsudok tak nadobudol právoplatnosť dňa 21. 10. 2008.

Podaním zo dňa 01. 04. 2011, ktoré bolo Ministerstvu spravodlivosti SR doručené dňa 04. 04. 2011 žiadal navrhovateľ o náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. z dôvodu, že škoda mu vznikla uhradením odmeny za obhajobu, ktorá mu bola poskytnutá v dôsledku jeho nezákonného obvinenia orgánmi činnými v trestnom konaní vo výške 1 001,21 Eur, sumu 187,41 Eur ako trovy znalečného, ktorú plnil na základe opatrenia Vojenského obvodového súdu Banská Bystrica sp.zn. 3T/28/2007 zo dňa 07. 07. 2008 a výdavkov na cestovné jeho osobným motorovým vozidlom vo výške 486,32 Eur do miesta vykonávania jednotlivých úkonov trestného konania z tých dôvodov, že uznesením Ministerstva vnútra SR, Úradu inšpekčnej služby PZ, ČVS: UIS-21/IOS-SV-2007 zo dňa 08. 03. 2007 bolo navrhovateľovi vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Proti tomuto obvineniu podal dňa 15. 03. 2007 sťažnosť, ktorá bola uznesením Vojenskej obvodovej prokuratúry Banská Bystrica OPv 76/07-9 zo dňa 28. 03. 2007 ako nedôvodná zamietnutá a dňa 07. 06. 2007 bola na navrhovateľa podaná obžaloba. Rozsudkom Vojenského obvodového súdu Banská Bystrica č.k. 3T/28/2007-210 zo dňa 05. 11. 2007 bol navrhovateľ spod obžaloby oslobodený, tento rozsudok bol zrušený uznesením Vyššieho vojenského súdu Trenčín č.k. 5To/2/2008-171 zo dňa 13. 02. 2008. Rozsudkom Vojenského obvodového súdu Banská Bystrica sp.zn. 3T/28/2007 zo dňa 19. 06. 2008 bol navrhovateľ spod obžaloby oslobodený a uznesením Vyššieho vojenského súdu Trenčín č.k. 5To/25/2008-230 zo dňa 21. 10. 2008 bolo odvolanie prokurátora proti tomuto oslobodzujúcemu rozsudku ako nedôvodné zamietnuté. Na základe tejto žiadosti si prostredníctvom svojho právneho zástupcu uplatnil náhradu skutočnej škody, ktorá mu vznikla v dôsledku trestného stíhania vo výške 1 674,94 Eur.

Opatrením Vojenského obvodového súdu Banská Bystrica sp.zn. 3T/28/2007 zo dňa 07. 07. 2008 bolo znalcovi MUDr. Alexandrovi Křszovi priznané znalečné - náhrada za stratu času a cestovné v celkovej výške 5 646,-Sk.

Faktúrou č. XXXXXX zo dňa 20. 09. 2007 právny zástupca vyúčtoval navrhovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 5 835,50 Sk, ktoré navrhovateľ zaplatil poštovou poukážkou dňa 26. 09. 2007. Faktúrou č. XXXXXXXX zo dňa 15. 11. 2007 právny zástupca vyúčtoval navrhovateľovi trovy právneho

zastúpenia vo výške 1 945,-Sk, ktoré navrhovateľ zaplatil z účtu č. XXXXXXXXXX dňa 20. 11. 2007. Faktúrou č. XXXXXX zo dňa 26. 02. 2008 právny zástupca vyúčtoval navrhovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 4 025,-Sk, ktoré navrhovateľ zaplatil prevodom z účtu dňa 03. 03. 2008 a faktúrou č. XXXXXX zo dňa 24. 03. 2011 právny zástupca vyúčtoval navrhovateľovi trovy obhajoby vo výške 609,34 Eur, ktoré navrhovateľ zaplatil poštovým poukazom dňa 30. 03. 2011.

Navrhovateľ si uplatnil cestovné vlastným motorovým vozidlom FORD Fiesta, ev. č. BR XXX AT za cesty z Pohorelej do Banskej Bystrice, ktoré mal vykonať dňa 19. 05. 2007, 30. 05. 2007, 20. 09. 2007, 25. 08. 2007, 05. 11. 2007, 15. 06. 2008, 19. 06. 2008 a 21. 10. 2008 a zároveň za jednu cestu Pohorelá - Trenčín dňa 13. 02. 2008. Celkovo si tieto náklady vyčíslil vo výške 486,32 Eur.

Právomoc súdu rozhodovať v danej veci je daná. V občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občiansko-právnych, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány. Rozhodujúcim je teda obsah právneho vzťahu. Predmetom tohto konania je náhrada škody, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, za ktoré zodpovedá štát podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Právo na náhradu škody vzniknutej v dôsledku vydania nezákonného rozhodnutia je právom účastníka konania, ktorému následkom vydania takéhoto rozhodnutia vznikla škoda a na druhej strane vzniká štátu povinnosť túto škodu nahradiť. Na prejednávanie a rozhodovanie sporu o takomto nároku je daná právomoc súdu, čo vyplýva aj priamo z ustanovenia § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Ku škode navrhovateľa prišlo v trestnom konaní. Z Trestného poriadku vyplýva, že orgánmi činnými v trestnom konaní sú v tomto prípade prokurátor a policajt, pričom policajtom sa na účely zákona rozumie aj vyšetrovateľ Policajného zboru. Trestné stíhanie sa začína vydaním uznesenia a ak je po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia. Po skončení vyšetrovania policajt predloží spis prokurátorovi s návrhom na podanie obžaloby, prípadne na iné rozhodnutie v zmysle Trestného poriadku. Dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor. Z týchto ustanovení vyplýva, že na úseku trestného konania, ktoré začína vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a je zavŕšené podaním obžaloby, vykonávajú svoju pôsobnosť ako policajt, tak aj prokurátor.

Z listinných dokladov vyplýva, že navrhovateľ zaslal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody Ministerstvu spravodlivosti SR, ktoré túto žiadosť následne postúpilo Ministerstvu vnútra SR. Otázkou, ktorý orgán verejnej moci má ako orgán konať v mene štátu sa zaoberal aj Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp. zn. 3Cdo 194/2010, ktorý ustálil, že na úseku trestného konania, ktoré začína vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a je zavŕšené podaním obžaloby vykonávajú svoju pôsobnosť ako vyšetrovateľ Policajného zboru, tak aj prokurátor. Vo veci náhrady škody, spôsobenej v tomto úseku trestného konania orgánom verejnej moci, preto ako orgán konajúci v mene štátu prichádza do úvahy ako Ministerstvo vnútra SR, tak aj Generálna prokuratúra SR. Z hľadiska určenia, ktorý z týchto orgánov je v tom - ktorom prípade orgánom konajúcim v mene štátu bolo v čase podania žiadosti rozhodujúce, na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Ak táto žiadosť bola podaná na oboch uvedených orgánoch, je príslušným ten z nich, ktorý vo veci konal a začal konať ako prvý. Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola podaná na Ministerstve spravodlivosti SR, ktoré túto žiadosť postúpilo Ministerstvu vnútra SR. Ministerstvo vnútra už túto žiadosť ďalej nepostúpilo Generálnej prokuratúre SR.

Súd má za to, že Ministerstvo spravodlivosti SR postupovalo správne, keď takúto žiadosť o predbežné prerokovanie nároku postúpilo Ministerstvu vnútra SR. V zmysle zákona č. 514/2003 (v znení účinnom v čase podania žiadosti) bolo možné postúpiť takúto žiadosť buď Ministerstvu vnútra SR alebo Generálnej prokuratúre SR. Vzhľadom na to Ministerstvo spravodlivosti SR postúpilo túto žiadosť Ministerstvu vnútra SR, ktoré ju nepostúpilo ďalej Generálnej prokuratúre SR.

Ohľadom namietaného nesprávneho úradného postupu, ktorého sa malo dopustiť Ministerstvo spravodlivosti SR súd uvádza, že nemá za preukázané, že by došlo k nejakému pochybeniu a aj v

prípade, že by sa tak stalo, tak by nešlo o konanie, ktoré súvisí so škodou, ktorá mala vzniknúť v trestnom konaní.

Návrh bol podaný voči odporcom, ktorí boli označení ako 1) Slovenská republika zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, 2) Slovenská republika zast. Ministerstvom vnútra SR a 3) Slovenská republika zast. Generálnou prokuratúrou SR. Vzhľadom na právne záväzný názor, ktorý vo svojom rozhodnutí vyslovil krajský súd, okresný súd oznámil účastníkom, že bude ďalej pokračovať v konaní s odporcom označeným ako Slovenská republika zast. Generálnou prokuratúrou SR.

Právo na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím je možné uplatňovať iba voči štátu ako subjektu zodpovedného za nezákonné rozhodnutie. Zákonná úprava je založená na princípe jediného výlučného nositeľa zodpovednosti za škodu, ktorým je štát a zákon vymedzuje orgány, pri činnosti ktorých mohla takáto zodpovednosť vzniknúť. Štát ako zodpovedný subjekt nezodpovedá za seba, ale za subjekt, ktorý škodu, či nemajetkovú ujmu zapríčinil, ktorým je orgán štátu, pretože štát zodpovedá za tieto orgány, ony sami nie sú subjektmi zodpovednostného vzťahu.

Ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. majú na účely posúdenia oprávnenia zastupovať štát v súdnom konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím procesný charakter podľa § 21 ods. 4 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého za štát pred súdom koná štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitným predpisom alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu. Novela vykonaná zákonom č. 412/2012 Z. z. nemá prechodné ustanovenia, preto všetky jej ustanovenia (vrátane procesných) je potrebné aplikovať od okamihu ich účinnosti (01. 01. 2013) a z tejto právnej úpravy je potrebné vychádzať aj v tejto veci ohľadom určenia orgánu oprávneného konať za štát vo veci náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Ak ide o uznesenie o vznesení obvinenia ako nezákonné rozhodnutie vydané v trestnom konaní zákon v súčasnosti jednoznačne rieši, ktorý štátny orgán je oprávnený konať v jeho mene v prípadnom súdnom konaní o náhradu škody spôsobenej týmto rozhodnutím. V predmetnej veci je týmto orgánom Generálna prokuratúra SR. Podľa právnej úpravy účinnej do 31. 12. 2012 pri určovaní orgánu štátu oprávneného konať za štát v konaniach o náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia ako nezákonným rozhodnutím vydaným v trestnom konaní policajtom v prípade, že podanú sťažnosť prokurátor zamietol a podal obžalobu príslušnému súdu, na určenie príslušného štátneho orgánu sa využívalo kritérium podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo strany poškodeného jednému z dvoch do úvahy prichádzajúcich štátnych orgánov (ministerstvo vnútra alebo generálna prokuratúra). Súčasná právna úprava túto nejednoznačnosť odstránila a v prípade posudzovania uznesenia o vznesení obvinenia ako nezákonného rozhodnutia, proti ktorému prokurátor zamietol sťažnosť a podal obžalobu s účinnosťou od 01. 01. 2013 zákon stanovil úplne jednoznačne ako príslušný štátny orgán Generálnu prokuratúru SR, a to bez ohľadu na to, že nezákonné rozhodnutie nevydal priamo prokurátor, pretože § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. na vznik oprávnenia Generálnej prokuratúry SR konať v konaní o náhradu škody v mene štátu nevyžaduje splnenie kritéria, aby prokurátor nezákonné rozhodnutie v trestnom konaní sám vydal, ale aby škodu spôsobil, pričom škodu spôsobil tým, že sťažnosť podanú proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietol a podal na navrhovateľa obžalobu. Orgánom oprávneným konať v mene štátu tak nemôže byť od účinnosti novej právnej úpravy ministerstvo vnútra a ani ministerstvo spravodlivosti, pretože škoda nevznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom a nie je splnený ani predpoklad nemožnosti určiť príslušný štátny orgán oprávnený konať v mene štátu. Došlo tak k zvýrazneniu postavenia prokurátora v trestnom konaní s dôrazom na význam jeho rozhodnutia o podanej sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia a o podaní obžaloby z hľadiska určenia štátneho orgánu oprávneného zastupovať štát v konaní o náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Aj keď nezákonným rozhodnutím je stále uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré vydal príslušný policajt, ak prokurátor podanú sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietne a následne podá obžalobu príslušnému súdu, zakladá tým oprávnenie generálnej prokuratúry konať za štát v následnom konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Prokurátor zamietnutím sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia a následným podaním obžaloby zachoval nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia napriek tomu, že má aj iné zákonné možnosti konať (napr. zastaviť trestné stíhanie), škodu teda nespôsobil vydaním nezákonného rozhodnutia, ale tým, že takéto rozhodnutie nezrušil využívajúc svoju právomoc, ale naopak na jeho podklade podal obžalobu, čím sa v podstate stotožnil s takýmto nezákonným rozhodnutím.

Právna úprava zmenená zákonom č. 412/2012 Z.z. účinná od 01. 01. 2013 neobsahuje prechodné ustanovenia, preto sa uplatní aj na všetky neskončené konania o náhradu škody voči štátu spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia ako nezákonným rozhodnutím, proti ktorému podanú sťažnosť prokurátor zamietol a podal obžalobu príslušnému súdu minimálne ohľadom ustanovení procesného charakteru v tomto zákone, medzi ktoré patria aj ustanovenia určujúce štátny orgán oprávnený konať za štát v súdnom konaní o náhradu škody z nezákonného rozhodnutia. Ide o tzv. nepravú retroaktivitu, kedy právne vzťahy, ktoré vznikli za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy sa spravujú touto právnou úpravou až do účinnosti novej právnej úpravy, po jej účinnosti sa riadia právom novým pokiaľ prechodné ustanovenia v novej právnej úprave neurčia niečo iné. Ak teda nová právna úprava nepamätá na špecifické riešenie určitej konkrétnej situácie, tak je zrejmé, že nová právna úprava odo dňa svojej účinnosti do budúcnosti upravuje aj právne vzťahy a jednotlivé skutočnosti, ktoré síce vznikli v minulosti, ale existujú ďalej. Nepravá retroaktivita v procesnom práve spôsobuje, že nová úprava má pôsobiť odo dňa nadobudnutia účinnosti nového zákona, a to aj pre konania začaté pred jeho účinnosťou, pričom účinky procesných úkonov zostávajú zachované, pokiaľ prechodné ustanovenia neustanovia nič iné. Keďže nová právna úprava s účinnosťou od 01. 01. 2013 zmenila orgán štátu oprávnený konať za štát v súdnych konaniach o náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia ako nezákonným rozhodnutím, je potrebné na túto právnú úpravu prihliadnuť a konať ďalej s týmto orgánom s tým, že všetky účinky úkonov vykonaných podľa starej právnej úpravy a za jej účinnosti zostávajú zachované (napr. otázka splnenia podmienky predbežného prerokovania nároku na náhradu škody, otázka omeškania s plnením náhrady škody a iné).

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je preto zrejmé, že v zmysle novely je orgánom, ktorý koná v mene Slovenskej republiky Generálna prokuratúra SR. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky by bolo zodpovedné konať v mene štátu len v prípade, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru a súčasne prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu. V prejednávanej veci však prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru a v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu podal.

Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je predovšetkým existencia nezákonného rozhodnutia, ktorá je v rozpore s objektívnym právom, existencia škody ako majetkovej ujmy, ktorá je vyjadriteľná v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Zodpovednosť štátu je podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu (s výnimkou prípadov vhodných osobitného zreteľa). Vznik tejto zodpovednosti predpokladá, že sa nezákonné rozhodnutie zrušilo. Jedným z predpokladov tejto zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je preukázaná nezákonnosť rozhodnutia, ktoré viedlo ku vzniku škody. Zákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia nie je možné riešiť v konaní o náhradu škody ako predbežnú otázku, uznesenie o vznesení obvinenia je predbežne vykonateľné. Preto v súvislosti s ním prichádza do úvahy použitie § 6 ods. 3 zákona č. 514/2003, podľa ktorého, ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

K uplatneniu práva na náhradu škody došlo na základe tej skutočnosti, že navrhovateľ bol spod obžaloby oslobodený. Je v tomto prípade potrebné brať na zreteľ, že po oslobodení spod obžaloby už neprichádza do úvahy podanie opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia, pretože z hľadiska trestného konania by to bolo bezpredmetné. Navrhovateľ, ktorý bol spod obžaloby oslobodený, potom nesie materiálne dôsledky takéhoto rozhodnutia, aj keď sa ukázalo ako nesprávne a je potrebné na neho hľadieť ako na nevinného. Systematickým a logickým výkladom je potom možné dôjsť k záveru, že rovnaký význam, resp. dôsledky, ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť má aj oslobodenie spod obžaloby. Takýto názor zastáva aj súdna prax a judikatúra. Štát zodpovedá aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu (rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/194/2010). Ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má zásadne právo na náhradu škody

spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991). Zákon č. 514/2003 Z.z. síce výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby, judikatúra však v tomto prípade dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu najbližšej úpravy, a teda z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Za ústavne konformný treba potom považovať taký výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim kritériom opodstatnenosti začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania.

Zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, ktorý sa jej nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Pokiaľ sa podozrenie zo spáchania trestného činu nepotvrdilo, je potrebné považovať uznesenie o vznesení obvinenia za rozhodnutie nezákonné.

Z uvedeného vyplýva jednoznačný záver, že ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Uvedené právo nemá ten, kto si obvinenie zaviniť sám a ten, kto bol spod obžaloby oslobodený alebo bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin zodpovedný alebo, že mu bola udelená milosť alebo, že bol trestný čin amnestovaný (1Cdo 53/93).

Navrhovateľ bol spod obžaloby oslobodený z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný. Ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku Vojenského obvodového súdu Banská Bystrica, aj po vykonaní hlavného pojednávania boli dôvodné pochybnosti, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Tieto pochybnosti existovali aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré mohli reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu. Dostupné dôkazy, ktoré boli produkované na hlavnom pojednávaní nevyvrátili obhajobu obžalovaného (navrhovateľa) a v súlade so zásadou "in dubio pro reo" súd obžalovaného oslobodil spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Podobný názor uviedol vo svojom uznesení aj Vyšší vojenský súd Trenčín, ktorý zamietol odvolanie prokurátora. Odvolací súd sa stotožnil s názorom prvostupňového súdu, ktorý aj po doplnení dokazovania o vykonanú rekonštrukciu a výpovede zainteresovaných svedkov ustálil, že v konkrétnom prípade existujú dôvodné pochybnosti, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Jediný priamy dôkaz svedčiaci o vine obžalovaného spočíva vo svedeckej výpovedi samotného poškodeného. Obžalovaný svoje protiprávne konanie v priebehu celého konania nepriznal a tvrdil, že poškodený si vniknuté zranenia spôsobil vlastnou vinou. K mechanizmu vzniku zranení poškodeného bol vypracovaný aj znalecky posudok, ktorý bol doplnený aj výsluchom znalca na pojednávaní, pričom podľa znalca k zraneniam poškodeného došlo s najväčšou pravdepodobnosťou pádom na namrznutý sneh. Z týchto dôvodov mal aj odvolací súd za to, že nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol navrhovateľ stíhaný.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností súd dospel k záveru, že navrhovateľ má právo na náhradu škody, ktorá mu vznikla v dôsledku vznesenia obvinenia jeho osobe. Tento nárok nebol uspokojený pri predbežnom prerokovaní nároku, preto sa ho navrhovateľ mohol domáhať súdnou cestou.

Škoda, ktorá sa v tomto prípade uhrádza je v zmysle zákona skutočná škoda, ktorá vznikla. Súčasťou tejto náhrady sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré vznikli v trestnom konaní.

Súd preto priznal navrhovateľovi náhradu škody spočívajúcu vo vyčíslených trovách obhajoby tak, ako bolo doložené do spisu tunajšieho súdu vo výške 1 001,21 Eur, a to za jednotlivé úkony:

19. 05. 2007 - príprava a prevzatie zastupovania (1 485,- Sk).....	49,29 Eur
30. 05. 2007 - preštudovanie spisu (1 485,- Sk).....	49,29 Eur
06. 07. 2007 - procesné podanie (742,50 Sk).....	24,65 Eur
20. 09. 2007 - ďalšia porada s klientom (1 485,- Sk).....	49,29 Eur

25. 09. 2007 - účasť na pojednávaní (2 970,- Sk)..... 98,59 Eur
05. 11. 2007 - účasť na pojednávaní (1 485,- Sk) 49,29 Eur
19. 12. 2007 - podanie na súd - meritórne (1 485,- Sk)..... 49,29 Eur
13. 02. 2008 - účasť na VZ VVS TR (1 588,- Sk) 52,71 Eur
15. 06. 2008 - ďalšia porada s klientom (1 588,- Sk) 52,71 Eur
19. 06. 2008 - účasť na pojednávaní (1 588,- Sk) 52,71 Eur
21. 10. 2008 - účasť na VZ VVS TR (1 588,- Sk) 52,71 Eur
Spolu:580,53 Eur
DPH 19 %110,30 Eur
RN: 7 x 178,- Sk - 1 246,- Sk, t.j. 41,36 Eur
4 x 190,- Sk - 760,- Sk, t.j. 25,23 Eur66,59 Eur

Náhrada cestovného:

Dátum: 21. 10. 2008, cesta: BB-TR-BB, km: 290, základná náhrada za 1 km: 5,50 Sk, spotreba litrov na 100 km: 5,8, cena za liter paliva: 39,35 Sk, náhrada Sk: 2 256,- Sk, náhrada Eur: 74,89 Eur. Spolu náhrada cestovného 74,89 Eur.

Náhrada za stratu času:

dátum	cesta BB-TR-BB	počet ? h.	náhrada	spolu Sk	spolu Eur
13. 02. 2008	BB-TR-BB	8	318,- Sk	2 544,-	84,45
21. 10. 2008	BB-TR-BB	8	318,- Sk	2 544,-	84,45

Spolu náhrada za stratu času 168,90 Eur

Spolu úkony právnej služby: 580,53 Eur
DPH 19 % 110,30 Eur
RN: 66,59 Eur
Spolu náhrada cestovného 74,89 Eur
Spolu náhrada za stratu času 168,90 Eur

Spolu trovy právneho zastúpenia : 1 001,21 Eur,
pretože súd mal za preukázané, že navrhovateľ zaplatil uvedené trovy obhajoby, a to poštovými poukázkami dňa 26. 09. 2007 a dňa 30. 03. 2011 a prevodným príkazom dňa 20. 11. 2007 a dňa 03. 03. 2008, pričom aj z prevodných príkazov podľa podpisov na nich vyplýva, že tieto zadával navrhovateľ.

Opatrením vojenského obvodového súdu 3T/28/2007 zo dňa 07. 07. 2008 bolo znalcovi MUDr. Alexandrovi K?r?szoovi priznané znalečné - náhrada za stratu času a cestovné v celkovej výške 5 646,- Sk, ktorú sumu navrhovateľ zaplatil dňa 25. 07. 2008, preto súd zaviazal odporcu aj na zaplatenie sumy vo výške 187,41 Eur.

Navrhovateľ si zároveň uplatnil cestovné vlastným motorovým vozidlom FORD Fiesta, ev. č. BR XXX AT za cesty z Pohorelej do Banskej Bystrice a späť, ktoré mal vykonať v dňoch 19. 05. 2007, 30. 05. 2007, 20. 09. 2007, 25. 08. 2007, 05. 11. 2007, 15. 06. 2008, 19. 06. 2008 a 21. 10. 2008 a zároveň za jednu cestu Pohorelá - Trenčín a späť dňa 13. 02. 2008. Celkovo si tieto náklady vyčíslil vo výške 486,32 Eur. Dňa 19. 05. 2007 túto cestu vykonal za účelom udelenia plnej moci svojmu právnomu zástupcovi vrátane prvej porady s ním vzhľadom na to, že obhajca má sídlo advokátskej kancelárie v Banskej Bystrici. Dňa 30. 05. 2007 sa zúčastnil úkonu, a to preštudovania vyšetrovacieho spisu na Inšpekčnom odbore Stred v Banskej Bystrici. Dňa 20. 09. 2007 sa uskutočnil úkon - porada s obhajcom pred prvým pojednávaním. V dňoch 25. 09. 2007 a 05. 11. 2007 sa zúčastnil na hlavnom pojednávaní na Vojenskom obvode súde v Banskej Bystrici. Dňa 13. 02. 2008 sa zúčastnil na verejnom zasadnutí Vyššieho vojenského súdu v Trenčíne, ktoré sa konalo o odvolaní. Dňa 15. 06. 2008 sa uskutočnil ďalší úkon, a to porada s jeho obhajcom a dňa 19. 06. 2008 sa zúčastnil hlavného pojednávania na Vojenskom obvode súde v Banskej Bystrici. Súd má za to, že žiadny právny predpis nezakazuje obvinenému, resp. obžalovanému, aby využíval za účelom dostavenia sa na jednotlivé úkony trestného konania osobné motorové vozidlo, pričom súd prihliadol aj na čas, kedy boli vykonávané jednotlivé úkony (spravidla doobeda okolo ôsmej resp. deviatej hodiny), Súd je tiež toho názoru, že spojenie

verejnou hromadnou dopravou medzi Pohorelou a Banskou Bystricou, prípadne medzi Pohorelou a Trenčínom nie je dobré a v prípade cesty do Trenčína dňa 13. 02. 2008 je zrejme, že navrhovateľ použil svoje osobné motorové vozidlo, pretože jeho právny zástupca si nevyúčtoval cestovné náklady za túto cestu. Z týchto dôvodov mu súd priznal cestovné za vlastné motorové vozidlo. Pri výške náhrady za spotrebované pohonné hmoty súd vychádzal z údajov Štatistického úradu SR, pretože navrhovateľ nedoložil potvrdenia o nákupe týchto pohonných hmôt, pričom súd neprekročil výšku uplatňovanej náhrady za pohonné hmoty uvedenú v návrhu. Preto mu súd priznal náhradu vo výške 1 315,74 Sk dňa 19. 05. 2007 (spotreba 6,7 l/100 km, 152 km, cena PHM 36,66 Sk/ l a základná náhrada 6,20 Sk za 1km), dňa 30. 05. 2007 vo výške 1 316,45 Sk (spotreba 6,7 l/100 km, 152 km, cena PHM 36,73 Sk/ l, základná náhrada 6,20 Sk za 1km), dňa 20. 09. 2007 vo výške 1 326,23 Sk (spotreba 6,7 l/100 km, 152 km, cena PHM 37,69 Sk/ l, základná náhrada 6,20 Sk za 1km), dňa 25. 09. 2007 vo výške 1 326,23 Sk (spotreba 6,7 l/100 km, 152 km, cena PHM 37,69 Sk/ l, základná náhrada 6,20 Sk za 1km), dňa 05. 11. 2007 vo výške 1 344,97 Sk (spotreba 6,7 l/100 km, 152 km, cena PHM 39,53 Sk/ l, základná náhrada 6,20 Sk za 1km), dňa 13. 02. 2008 vo výške 3 950,42 Sk (spotreba 6,7 l/100 km, 442 km, cena PHM 40,86 Sk/ l, základná náhrada 6,20 Sk za 1km), dňa 15. 06. 2008 vo výške 1 282,77 Sk (spotreba 6,7 l/100 km, 152 km, cena PHM 43,87 Sk/ l, základná náhrada 5,50 Sk za 1km), dňa 19. 06. 2008 vo výške 1 284,40 Sk (spotreba 6,7 l/100 km, 152 km, cena PHM 44,03 Sk/ l, základná náhrada 5,50 Sk za 1km), spolu 436,30 Eur.

Súd navrhovateľovi nepriznal náhradu za cestu dňa 21. 10. 2008 Pohorelá - Banská Bystrica. Podľa jeho vyjadrenia aj vyjadrenia jeho právneho zástupcu mal v tento deň dopravnú nehodu, ale zo spisu je zrejme, že sa verejného zasadnutia konaného o odvolaní nezúčastnil, a teda túto cestu súd nepovažuje za účelne vynaložené náklady v súvislosti s jeho obhajobou. Taktiež súd nepriznal náhradu za 1 km dňa 15. 06. 2008 a 19. 06. 2008 vo výške 6,20 Sk, ale iba vo výške 5,50 Sk, pretože Opatrením MPSVaR SR č. 181/2008 Z.z. bola v danom čase stanovená suma základnej náhrady za každý 1 km jazdy pre osobné cestné motorové vozidlá vo výške 5,50 Sk a nie ako si uplatnil navrhovateľ vo výške 6,20 Sk. Z týchto dôvodov mu súd priznal spolu sumu 436,30 Eur, vo zvyšnej časti ohľadom uplatnených cestovných nákladov návrh zamietol.

Súd priznal navrhovateľovi aj požadované úroky z omeškania, a to odo dňa 05. 10. 2011 do zaplatenia, t.j. po uplynutí šesťmesačnej lehoty od prijatia žiadosti MS SR. Nárok bol uplatnený dňa 04. 04. 2011 a MS SR postúpilo bez zbytočného odkladu žiadosť MV SR, pričom zákon uvádza, že v prípade postúpenia žiadosti príslušnému orgánu (ktorým v tom čase bolo MV SR) zostávajú účinky uplatnenia nároku zachované. Z týchto dôvodov súd priznal 9 % úrok z omeškania z priznanej sumy 1 624,92 Eur odo dňa 05. 10. 2011 do zaplatenia, ohľadom prevyšujúceho uplatneného úroku z omeškania súd návrh zamietol.

O trovách konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici.

V odvolaní okrem náležitostí v zmysle § 42 ods. 3 a 79 ods. 1 O.s.p., musí byť uvedené, proti ktorému súdu a ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že

- v konaní došlo k vadám uvedených v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§205a O.s.p.),

- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia alebo návrh na vykonanie exekúcie podľa Zákona č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok).